

Новорічна казка у «ПАДІЮНі»

Зима – одна з найдивовижніших пір року... Сипле сніг, діти ліплять снігових баб, катаються на санчатах і чекають зимових свят. Адже яка зима без подарунків?

Дуже цікаві речі відбувалися напередодні Новорічних свят і в Закарпатському обласному палаці дитячої та юнацької творчості «ПАДІЮН».

Почалося все з Миколайчика, що першим привітав наших дошкільнят з «Радості». Тим часом Палац готують до Нового року: прикрашають ялинку іграшками, багато з яких ручної роботи, обвішують зелену красуню ліхтариками, які замерехотять, коли до «ПАДІЮНу» завітають Дід Мороз із Снігуронькою. І, звичайно ж, гості... гості!.. Саме для них, дітей з усієї області, та просто гуртківців Палацу і старалися вихованці студії театрального мистецтва. А приготували вони... казку!

Навіть не здогадувалися глядачі, дорослі й маленькі, коли завітали до театральної зали на виставу, скільки за цим казковим дійством роботи, репетицій, переживань. У виставі були задіяні молоді актори із трьох гуртків: студії пантоміми «Енергія-мім», «Лялькового світу» та гуртка драматичного театру. Режисером казки була Дворцина Світлана Григорівна, а допомагала їй Шайбнер Марина Дмитрівна.

Під таємничу музику глядачі з головою поринають у казку, бо дія не десь там, на сцені, а просто в залі, поміж глядацькими кріслами. Справжньою несподіванкою для гостей стала ідея з телеві-

зором, довкола чого і було закручено сюжет.

На Новорічний бал також завітали принцеси: Адель, Барбі, Попелюшка, Дюймовочка і багато інших героїв. Маленька зала, камерна затишна атмосфера допомогли створити для глядачів чарівний настрій.

Закінчилася вистава веселим хороводом кругом ялинки, де вже чекали Снігуронька та Дід Мороз. Тут до привітань долучилися і вихованці «Танцювальної корпорації друзів».

Справжньою нагородою юним акторам і танцюристам стали щасливі посмішки і гучні оплески. Свято вдалося!

*Наталія Сентимрей,
гурток «Журналістика».*

Знай і люби свій край

На базі Закарпатського обласного палацу дитячої та юнацької творчості «ПАДІЮН» з 10 грудня 2012 року по 1 лютого 2013 року проходив обласний етап Всеукраїнської виставки-конкурсу декоративно-ужиткового і об-

разотворчого мистецтва «Знай і люби свій край». На виставку надійшло 1090 робіт із 175 закладів районів та міст області.

Роботи були представлені з таких видів мистецтва:

1. Декоративно-ужиткове мис-

тецтво: художнє різьблення по дереву, гончарство та художня кераміка, художнє плетіння, ткацтво, в'язання спицями, гачком, витинання, художня вишивка, писанкарство, вироби з тіста, вироби зі шкіри, декоративний розпис, народний живопис, бісероплетіння.

2. Образотворче мистецтво: графіка та живопис.

Продовження на стор. 2

Знай і люби свій край

Початок на стор. 1

Широко були представлені роботи юних митців у номінаціях паперова пластика та оригамі, квілінг, ізонитка, вироби з соломки, лозоплетіння, вироби з природних матеріалів, народна лялька, м'яка іграшка та інші техніки виконання.

Робота журі була не простою, бо майже всі роботи виконані на дуже високому рівні. У кожній із них відчувалася часточка душі юного автора.

Переможців обласного туру (а це – 279 учнів) було нагороджено дипломами відповідних ступенів. А найкращі роботи поїхали до Києва – підкоряти столицю.

Святий Миколай в гостях у «Радості»

Свято Миколая завжди є одним із найрадісніших для дітей. Та що там діти? Кожен із нас, дорослих, добре пам'ятає ті тривожно-

радсні почуття, коли підходиш до викладених на підвіконня чобіт. І щасливий, що дочекався, що встав скоріше за всіх (мама, сонько, чомусь саме сьогодні проспала), і разом із тим страшно – ану ж Святий Миколай помітив з неба наші грішки і не поклав у чобіт нічого. А то й, чого доброго, прутика!

Малятам зі школи раннього розвитку «Радість» пощастило найбільше. До них Святий Миколай прийшов ще напередодні свята – 15

та 16 грудня. І не просто прийшов, а педагоги разом із дітьми створили справжнє свято з театралізованою постановкою, піснями, віршиками і, звичайно ж, подарунками.

На уроках перед концертом ми запропонували дітям по «чарівному» мікрофону попросити від Миколая щось... ні, не собі, а близьким. І малята дзвінками веселими голосами просили, щоб їхні батьки були здоровими, красивими, не сварилися. А ще – щоб Святий Миколай обов'язково приніс мамі ляльку та дитячу косметичку, а татові «Лего», машинку чи вертоліт!..

Олеся Маркович

Різдвяні дзвіночки «ПАДІЮНУ»

У Закарпатському обласному палаці дитячої та юнацької творчості «ПАДІЮН» свято завжди починається раніше. От і зараз різдвяні дзвіночки пролунали у глядацькій залі вже 20 грудня. «Різдвяний передзвін», а саме так називався концерт класичної музики, торкнувся серця кожного, пробуджуючи святковий новорічно-різдвяний настрій. Вихованці відділу духовного і творчого розвитку «Джерела» «ПАДІЮНУ» колядували, вінчували, бажали всім присутнім здоров'я, успіхів, Божої благодаті. І побажання ті йшли від чистого сер-

ця, бо обличчя глядачів, що вийшли із залу, світилися посмішками, і багато хто продовжував «колядувати» уже в коридорі.

Тетяна Кравчук, керівник відділу духовного і творчого розвитку «Джерела», зазначила, що цей концерт – щорічне маленьке запрошення на Різдво, а також

намагання подарувати атмосферу казки кожному, хто знаходить час для мистецтва.

Олеся Маркович

«Казка про казку»

Її розпочала Зима, холодна, але не люта. І саме вона була головною героїнею 22 грудня на святковому передноворічному дитячому концерті у Закарпатському обласному палаці дитячої та юнацької творчості «ПАДІЮН». Концерт є своєрідним підсумком того, чому діти

навчилися за півріччя. Впродовж чотирьох місяців вони готувалися, вчилися та чекали подарунків, адже всі ми родом із дитинства і добре знаємо, що саме взимку можна отримати найбільшу кількість презентів: то від Миколая, то від угорського Мікулаша, а ще від Діда Мороза.

Новорічний дитячий концерт був схожим на справжній казковий маскарад, на якому можна було зустріти і короля з принцесою, і купу сніжинок, які кружляли по сцені, і навіть люту Зиму, яка в цей вечір

була особливо теплою до присутніх у залі. Батьки, які прийшли подивитися на виступи юних артистів, зізнаються, що до цього виступу дітки поставилися особливо уважно і відповідально, може тому, що й самі уже в передчутті чогось казкового. У цей вечір вихованці «ПАДІЮНу» співали про зиму, про люті морози і, звісно ж, про радість та любов. Енергетика зі сцени як ніколи тішила теплом та святковим присмаком. Керівники підрозділів і батьки вихованців з гордістю спостерігали за успіхами малих артистів.

Тетяна Шімон

Різдвомовами друзів

Різдво, Karacsony, Christmas, Vianose, Weihnachten – слова, які в зимову пору є близькими для закарпатців. У багатонаціональному краї свято Різдва починають відзначати ще з 24 грудня. У кожній родині свої традиції та особливості святкування.

Щорічно відділ комунікацій та зв'язків із громадськістю «ПАДІЮНу» влаштовує святкову програму «Різдво мовами друзів». Адже у закладі діють чоти-

ри гуртки іноземних мов: німецької, угорської, англійської та словацької.

Тут дітки вивчають не лише мову, а й традиції, культуру, звичаї та особливості цих країн. Відтак напередодні Різдва Христового вихованці готують виступи на тему різдвяних свят: сценки, пісні та віршики. У залі завжди атмосфера теплового сімейного свята.

Тетяна Шімон

Під Старий Новий рік

Гарною традицією вже котрий рік поспіль є завершувати Новорічно-Різдвяні свята у «ПАДІЮНі» шоу-програмою «Під Старий-Новий рік». Цього року ведучі свята підготували цікавий екскурс. У перерві між номерами розповідали про традиції святкування Нового року у європейських країнах та країнах Далекого Сходу. Окрім подорожі світом гості свята насолодилися виступами вихованців Палацу. Вокалісти, танцюристи, міми, юні дизайнери та фотомоделі. Кожен з них своїм виступом підтверджував, що

Закарпаття – край молодих талантів. Захоплена публіка була активна, як ніколи і на завершення стоячи вітала учасників програми.

«Я стояв, плескав і мало не заплавав. Діти так щиро віддають себе сцені, що я на годинку-

півтори забув про всі негаразди, які залишилися за стінами цього залу. Щирішого за дітей і їх старання в цьому світі не існує нічого» - зізнався гість концерту пан Віктор.

Шоу-програма «Під Старий-Новий рік» - завершальне свято Новорічно-Різдвяного циклу 2012-2013. Попереду нові починання, нові свята та нові виступи. Їх у цьому році буде, як ніколи багато, адже саме 2013 рік оголошено в Україні роком дитячої творчості.

Тетяна Шімон

Життя та творчі провокації Олександра Гавроша

Олександр Гаврош – відомий закарпатський письменник, журналіст, драматург. Має понад тисячу публікацій у пресі. Член Асоціації українських письменників. Переможець «Коронації слова» 2007 року (II місце) та лауреат 2008 року за п'єси «Ромео і Жасмин» і «В Парижі красне літо...». Його окремі твори перекладені білоруською, словацькою, польською мовами.

Олександр засновник і співголова журналістського клубу «НеТаємна вечерея». Автор багатьох творчих проєктів. Його захоплення – література, історія, культура. Сьогодні мені пощастило взяти від нього інтерв'ю.

– Ви доволі часто експериментуєте у творчості, шукаєте творче начало, намагаєтесь ламати стереотипи. Зняти з Шевченка кожура і шапку, зголити його обвислі густі вуса чи змінити його важкий погляд – це виклик традиції чи творчий експеримент, що межує з провокацією? Мова йде про Ваш кіносценарій «Історія одного доносу».

– Мене дуже цікавив Тарас Шевченко на піку свого творчого злету, коли всі ним захоплювались, коли він був дуже популярним. Тобто період перед засланням. Зазвичай Шевченка зображають пригнобленим, мучеником. Таким він, по суті, і був, але не потрібно забувати, що крім цього всього він був дуже привабливим чоловіком, художником, багато жінок хотіли з ним познайомитись, чимало з них страждали, кохаючи його. Про все це ми мало знаємо. І хотілося, щоб молодь пишалася Шевченком, щоб пізнала його з іншого боку. Мені здається, що його варто саме таким показувати. Мій сценарій називається «Історія одного доносу» – це саме той період, коли Шевченка заарештували, коли тривало слідство. Сценарій побудовано, як детектив-

ну історію: допити, гонити за злочинами, переслідування... Все в стилі жанру.

– Письменникам для того, щоб щось написати, потрібна муза, натхнення. Що Вам потрібно, аби ця муза до Вас прийшла: прогулятися містом, випити чашку чаю чи, можливо, щось інше?

– Тут би всі професійні літератори сказали, що це своєрідний стереотип у сприйнятті письменника. Муза чи натхнення потрібні, щоб написати вірша. Але для прозаїка, який пише роман, не може бути натхнення. Це його робота.

– Як Вам живеться в Ужгороді, у місті з тисячолітньою історією? Ви б хотіли тут жити й надалі чи переїхали б у більше місто з кращими можливостями?

– Коли тобі 40 років, є сім'я і ти вже якось приріс до чогось, то дуже непросто відірватися і починати все заново в якомусь іншому місті. Виробився мій життєвий ритм і я, напевно, залишуся в Ужгороді, у місті, де я народився, навчався. В мене до нього двояке ставлення, тобто я бачу його плюси і мінуси. Але мені тут затишно, це місто створене для творчості.

– Ви любите подорожувати? Чи є якісь міста або країни, які Вас особливо приваблюють?

– Ну, подорожувати, думаю, всі люблять. А оскільки я ще й журналіст та письменник, то мені доводиться це часто робити. Дуже подобаються ближні до Закарпаття країни і міста, особливо Відень. Він навіть подібний до Ужгорода своєю атмосферою.

– Ви б хотіли написати історію про сучасного підлітка, чи вважаєте його примітивним?

– Я думаю, що це просто мій обов'язок. Адже кожен письменник повинен написати не тільки про ми-

нуле, але й про сучасне. А сучасні підлітки дуже цікаві для творчості. Це досить оригінальні маленькі особистості, зі своїми амбіціями, прагненнями, бажаннями. Тому, цілком можливо, що скоро з'явиться моя нова книжка, і вона буде саме про підлітків.

– У кожного письменника є свій особливий стиль, але багато хто порівнює себе з іншими. Чи є письменник, близький Вам за духом, за стилем? Який він – Ваш власний стиль?

– Ми читаємо класику, твори письменників, які досягли вершин у літературі, і, звісно, у кожного з них є власний стиль. У мене більш журналістський стиль, бо професія накладає свій відбиток. Я пишу стисло, коротко і ясно. Та, в принципі, мені важливіше що сказати, а не як це сказати. А близького мені письменника я ще не визначив. Хоча мені подобається Гоголь.

– Ну і наостанок, що б Ви побажали сучасним підлітками?

– У мене є тільки одна порада – працювати над собою. Дуже важливо визначитися, навіть у такому юному віці, що ти хочеш від життя, ким би ти хотів стати. До своєї мети завжди важко йти, але це можливо. Тому вірте в себе, працюйте і добивайтеся усього, чого прагнете.

– Дякую за цікаве інтерв'ю. До побачення!

Данієлла Лукач

Мистецтво крізь об'єкти

У нашому Палаці діє відкрита фотовиставка «Фотоматрія-2012». Під керівництвом Ганни Феєр та під прицілом об'єктива Ярослава Ду-

ленка юні падіюнівці позують уже не вперше. Виставка традиційна. Однак цього року стильове різнобарв'я фото значно багатше. У якості моделей – вихованці відділу художньо-творчої діяльності, що працюють у двох напрямках: «Фото-клас» та «Основи модельного бізнесу». Всього на виставці представлено понад 50 робіт. На кожній із них вражають образністю юні моделі. Причому як

дорослі, так і малі. Серед старших – вихованці від 14 років, у найменшій групі займаються дітки віком від 5 років. Образи вигадують самі, разом з батьками і фотомайстром. Завітавши на виставку, ви зможете побачити роботи на тему народного побуту, карнавальної тематики, пейзажі, а ще – через портрет досить часто можна пізнати характер дитини. Виставка триває. Приходьте та отримуйте справжнє естетичне задоволення.

Тетяна Шімон

Виставка народної іграшки

Кожне місто, село, регіон мають свої звичаї, традиції, і, звичайно ж, улюблені ігри та іграшки, які з покоління в покоління передаються у роді і зберігаються для нащадків. Не втрачати такі традиції є дуже важливим. Тому й важко переоцінити значимість конкурсу на кращу народну іграшку, обласний етап якого проходив нещодавно в Закарпатському обласному палаці дитячої та юнацької творчості «ПАДІЮН».

На цьому конкурсі було представлено 355 робіт, 46 із них перемогли у п'яти номінаціях. З кожного району нашої області прибув не один десяток робіт, переможці серед яких далі поїдуть у Київ на всеукраїнський етап виставки.

Іграшок було представлено багато і в різних жанрах. Це і традиційні ляльки-мотанки, і виліплені з глини свищики, і справжня мініатюра на гойдалка, виплетена з лози. Вразив глядачів іграшковий «шаркань»,

з яким на Хустщині ходять хлопці колядувати. Хитра іграшка в умілих руках раптом оживає. Дуже цікаво були представлені авторські роботи. Деякі з них були такими мистецькими, що, милуючись ними, забуваєш, що цей шедевр створив хтось із дітей. Було багато вив'язаних, вигачкуваних ляльок. Чимало іграшок зроблено з таких матеріалів, які ми звикли використовувати зовсім не для гри, як то: сірники, макарони, солоне тісто. Головне – відчувалися в кожній іграшці вкладені тепло, любов, душа.

У нас розбігалися очі, то що вже там казати про членів журі, яким треба було серед цього багатства вибрати достойніших. А це – не легко. Тому й брали до уваги різні критерії. Та обов'язковою умовою було – щоб іграшка несла в собі часточку любові і добра.

Нагородили переможців дипломами, які ще раз засвідчили вклад

кожного виконавця у збереження наших традицій заради розвитку нашого майбутнього.

*Наталія Сентимрей,
гурток «Журналістика»*

Вечір пам'яті Золтана Баконія

29 січня у «ПАДІЮН» відбувся вечір пам'яті відомого митця, засновника першої на Закарпатті дитячої студії образотворчого мистецтва Золтана Степановича Баконія. У рамках щорічного заходу підбили підсумки виставки-конкурсу «Мій мальовничий край», де було нагороджено кращих вихованців студії. Зараз тут вчать малювати понад 5 сотень дітей.

На творчий вечір завітала Заслужений працівник освіти України Ангеліна Турак, яка багато років і сама віддала роботі та розвитку студії образотворчого мистецтва

ім. З.С.Баконія. Привітати творчу молодь прийшла і колишня учениця Золтана Баконія, а нині викладач художнього інституту, завідувач кафедри декоративно-прикладного мистецтва Аліна Волощук, яка підготувала для нинішніх вихованців студії пре-

зентацію творчості відомого митця. «Я теж була вихованкою цієї студії. Я вчилася ще під керівництвом пана Баконія, тому я дуже хочу, аби ця людина завжди залишалася в пам'яті людей, особливо закарпатців. Я написала наукову роботу про спадщину Золтана Баконія і хотіла б, аби діти знали більше про цю унікальну людину», – наголосила науковець.

Гості вечора, вже знані митці, відзначили, що роботи вихованців студії Золтана Баконія завжди яскраві й цікаві. Отже, у «ПАДІЮНі» гідно продовжують справу великого Вчителя.

Тетяна Шімон

17 лютого весь світ відзначає День добра. Це свято не розафішоване, не кожен про нього і знає. Але головне – щоб ми всі усвідомлювали поняття добра і кожного дня хоч трішечки його примножували.

Що таке добро? Важко відповісти відразу у двох-трьох словах. Та коли ми звернулися з таким запитанням до педагогів «ПАДІЮНу», вони спробували це зробити. Ось деякі з відповідей:

«Доброта – це щирість, коли людина робить щось від душі».

«Справжня доброта – це спосіб життя. Якщо робиш добро, то не че-

День добра

каєш нічого взамін».

«Добро – це сукупність добрих якостей, порядність, розуміння інших».

«Добро – це милосердя, його нічим не купиш».

«Добро – це позитивне ставлення до оточуючих».

«Добро – це коли даруєш радість, і воно існує поза часом».

«Добро – це потреба захистити слабших».

На запитання, чи існує в нашому

суспільстві «дефіцит добра», всі відповіді були, на жаль, позитивні, але радує те, що всі без винятку педагоги «ПАДІЮНу» особисто цього дефіциту не відчують. Значить, у стінах нашого Палацу панує Добро.

Ми попросили педагогів поділитися своїм «рецептом добра». виявилось, що цей рецепт є дуже простим і разом з тим істинним, бо всі відповіді практично прозвучали однаково:

«Стався до інших так, як хочеш, щоб ставилися до тебе!»

*Наталія Сентимрей
та Марина Миронюк*

Урок...

Ми зібралися до будинку пристарілих. Ми – це декілька вихованців гуртка «Журналістика» та наш керівник. Інші перед самим заняттям передзвонили і сказали, що не можуть прийти. Чому? Можливо, не почувалися настільки сильними, щоб доторкнутися до чужого горя. А те, що відвідани будуть не легкими, – сумнівів не викликало.

Як визріло рішення піти саме до цього будинку? Важко точно відповісти. Можливо, все почалося ще з минулого року, коли ми писали про організацію інвалідів «Дорога життя». Після того ми часто цікавилися подібними темами. А, можливо, в душі кожного назріває момент, коли хочеться спробувати подарувати комусь слабшому трохи тепла. Одне можна сказати точно – нами рухала не просто цікавість.

Перед тим, як увійти до будинку, керівник попередила нас, що ми йдемо не на екскурсію. За кожними очима – чиясь доля, проживте життя. Як правило – нелегке і драматичне. Наскільки – ми й не підозрювали. Та, мабуть, не знаємо достеменно цього і зараз. Для того треба бути там не один раз, треба жити тим життям. А тоді вже чи й побачиш трагічне? Людина зникає до всього. Зникає до приниження, до оголення, до повної відсутності чогось власного, особистого. Такого, що належить лише тобі, куди ніхто не загляне без дозволу. У такому місці розумієш, що сховати від чужого погляду можна хіба лише душу. Та й то вдається не кожному.

А людина, коли народжується і коли вмирає, стає оголеною. Настільки, що аж моторошно. Особливо, коли ти молодий і сповнений сил та честолюбних помислів. Здоровому, сильному уявити себе залежним від чужої волі та рук не те, що важко, – просто неможливо! Мабуть, коли людина збирається йти з цього життя, багато що міняється в її оцінках. Причому, дуже кардинально.

Так от. Ми зайшли до будинку. Не можна сказати, що перше враження було гнітючим. Навпаки – чисто, світло. У всьому відчувалося, що ті, хто тут працює, нама-

гаються додавати, де тільки можна, затишку. Заходили в палати з різними відчуттями. Як зайти? Хто ми – чергові відвідувачі? Але ж заходиш не просто кудись, а в особисту кімнату до людини. Це ж її маленька власність!

Поняття «мій дім – моя фортеця» у кожному з нас. Це те, звідки черпаєш сили, коли там, у зовнішньому світі, штормить. Сюди ж заходять усі навіть без стуку. Яка там «фортеця», коли у кімнаті чотири ліжка?! Чотири долі лежать в одному просторі кожна по собі.

Одна – не встає. Їй ніколи вже не доведеться цього робити. Ніколи! Це ліжко – її довічна «фортеця». Як уявити собі це слово «ніколи»? Друга «доля» – глухоніма. Для цієї людини світ давно вже втратив барви. По крайній мірі – звукові. Третій – 92 роки. Пережила Голодомор, Сталінград. А два роки тому новий «Голодомор» влаштувала їй рідна онука, закривши бабусю на два тижні голодною на дачі. Кажуть, старенька почала гризти ліжко. Зараз вона весь час щось жує. Якщо не окраєць хліба, то хоча б свою гірку долю. Але жує. Про запас. Страх голоду, видно, гризький, він вгризається в людину і довго не дає себе прогнати. Обличчя в бабусі лагідне, добре. Видно, давно вже пробачила всіх. Так і хочеться присісти біля неї, взяти в долоні її сухеньку руку. Може, поговорити, а може – й помовчати. Просто зігріти. Бо ж у нас того тепла багато. Нас із дому завжди випроваджують батьки з любов'ю! Ех, цих би стареньких, та у родини! У справжні великі рідні родини! Старики мають доживати віку у своєму роді! Вони є живим містком між нами і тим незбагненим світом, що чекає на кожного. Ніхто звідти не повертався, ніхто ще не розповів, як там. Старики наближаються до тієї межі, багато чого їм відкривається. Разом з тим – вони ще живі, вони вмють говорити. Головне – вони нас люблять! А ми так часто відмахуємося від їхніх слів, що здаються нам якщо не дурними, то по крайній мірі смішними і чудернацькими.

Кожному з цих людей довелося все, що нажив за довге життя, вмістити в маленькій тумбочці та половині шафи. Все! Страшно навіть уявити, щоб довелося зараз втиснути всі свої «скарби» в маленьку тумбочку!.. А де ж одяг, комп'ютер?! І здається, що чогось, а речей цим людям вистачає. Було б стільки тепла!

Звичайно, не можна порівнювати потреби цих стариків і молодих людей. Але не хочеться вірити, щоб під старість нам так мало було потрібно із таких звичних наших речей...

На самому початку розмови з Людмилою Сергіївною, заступником завідувачою, ми задали їй запитання: чим займаються старенькі протягом усього дня. Влітку, коли ще можна прогулятися, це одне, а зараз, серед такої сльоти?

– Чим? – В очах Людмили Сергіївни майнуло здивування. – Їдять, спілкуються, дивляться телевізор. Дехто в'яже...

Нам було дивно, як на це можна розтягнути 16-17 годин доби. Та коли ми побачили тих, хто уже не встає, і навіть тих, хто ще сам у змозі прийти за тарілкою каші, питання нам самим здалося недоречним. Ці люди живуть у якомусь зовсім іншому вимірі. Ми, на щастя, того не відчуваємо, та, на жаль, часто і не розуміємо. «Ми не можемо, скажете, піклуватися про чужих людей, зарплати ледве вистачає на свою сім'ю та своїх стариків». Але коли мова йде про старість, хіба потреби вимірюються у грошах? Частково – так, а в основному – теплою та увагою.

Не знаю, наскільки правильно у нас склалося враження, але здається, у цьому будинку працюють саме такі, щедрі на тепло люди. Затишно, тепло, чисто, мимо нас саме проносили пристойні порції макаронів з капустою. Але першою фразою, як тільки ми вийшли, пролунали слова Віки: «Я ніколи не віддам сюди свою бабусю!»

Любов Падун,
Наталія Сентимрей,
Вікторія Штимак,
гурток «Журналістика»

Вічна любов

Любов – безсмертна і вічна. Вона жила, живе і буде жити, доки житиме людство. Адже без любові немає життя!

Саме темі любові обрали вихованці театральної студії «Енергія-мім» Закарпатського обласного палацу дитячої та юнацької творчості «ПАДІЮН». 17 грудня вони, на замовлення «Російського будинку», здійснили постановку «Безсмертне і вічне кохання Маргарити Тучкової». У постановці взяли участь 5 акторів-вихованців, які відтворили на сцені події 200-літньої давності – часів, коли Наполеон вів війну з Росією. Постановкою керувала керівник студії пантоміми «Енергія-мім» Шайбнер Марина Дмитрівна.

Театральне дійство викликало справжній фурор серед глядачів. У виставі було показано кохання нещасної жінки з роду Нарішкіних, яка познайомила з генералом Олександром Тучковим і закохалася в нього з першого погляду, як

і він в неї. Та, на жаль, їхнє щастя тривало не довго. Олександр мусив поїхати на війну і там загинув. На місці гибелі чоловіка Маргарита Тучкова побудувала храм, який стоїть і досі. Молодій жінці довелося багато пережити, адже вона втратила всіх тих, кого любила.

Передати на невеличкій сцені таке велике кохання реальних людей, що жили давно, дуже нелегко. Тому перед юними артистами стояли важкі задачі. Справитися з цим допомагала вихованцям Марина Дмитрівна, яка зуміла захопити дітей цією драматичною історією і надихнути на щирі справжню гру. Вистава вдалася. Неза-

баром юні актори поїдуть з нею до Мукачева. А на закінчення, як ведеться у справжньому театрі, назвемо імена тих, хто грав у постановці: Наталія Сентимрей (Маргарита Тучкова), Іван Пилип (Олександр Тучков), Марина Євчинець, Євгенія Ляшенко, а також Ірина Велика, яка своїми романсами зачарувала глядачів.

*Наталія Сентимрей,
гурток «Журналістика».*

День святого Валентина

Валентинів день святкують у всіх країнах світу. В Англії та Шотландії це свято відзначають за стародавнім звичаєм: молоді люди кладуть до мішечка відповідну їхньому числу кількість квитків із позначеними на них іменами молодих дівчат, потім кожен виймає один такий квиток. Дівчина, ім'я якої витягав хлопець, ставала на наступний рік його «Валентиною», а він її «Валентином». А от італійці День св. Валентина називають «солодким», тому своїм обов'язком у цей день вважають дарувати один

одному солодощі, особливо тістечка та цукерки. У Японії – навпаки, переважно дарують тільки шоколад. Дивно, але німці вважають Валентина покровителем психічно хворих, і в цей день прикрашають усі лікарні червоними стрічками, а в каплицях проводять спеціальне Богослужіння. Останіми роками День св. Валентина набув і політичного звучання. Його забурили святкувати у Саудівській Аравії та Ірані, а радикальна група індуїстів демонстративно спалювала «валентинки» в Мумбаї.

В Індії прийнято дарувати «валентинки» лише закоханим парам, які живуть разом. На мою думку, в Україні святкують День Валентина найособливіше, це свято спонукає людей до того, аби дарувати один одному більше любові, радос-

ті, кохання та більше яскравих моментів у житті! Зокрема в Ужгороді в цей день на Театральній площі кожен за коханий мав можливість зізнатися своїй обраниці на

«стіні кохання», провести романтичний вечір в одному з чудових ужгородських кафе, запустити в небо чарівний «ліхтарик кохання» і навіть... купити поцілунок обраної, заплативши гроші, які були переведені у дитячий будинок, щоб влаштувати свято і тим, про кого не піклуються рідні. Адже День святого Валентина у нас не лише є днем закоханих, а й днем любові взагалі.

*Евеліна Полончак,
гурток «Журналістика».*

Чарівне місто Фікбук

У «всесвітній павутині» кожного дня з'являється велика кількість різних сайтів. Не пасе задніх за популярністю і російський сайт «Фікбук». Це сайт, де викладають свої літературні твори (фанфи) користувачі.

Автори порівнюють сайт з містом. Воно поділене на «фендоми» (теми), в яких розашовані будинки-майстерні, де створюють фанфи.

Фікбук марно шукати на карті, тому що знаходиться це містечко не на Півночі чи на Півдні, не на Заході чи Сході. Місто це красиве, але не скрізь, люди там добрі, хоча трапляються і не дуже. «Що ж у ньому казкового, в цьому містечку?» – запитав будь-який сторонній спостерігач. І кожен житель міста відповідь: «Тут живе Творчість!» Вона скрізь, на кожній вулиці, в кожному будинку. Ось, наприклад, вулиця Оріджінал. Будинки тут дуже різні, різнокольорові, маленькі і великі. На жаль, на вулиці Оріджінал не дуже й чисто. Так, сміття багато, особливо он там, біля маленького яскраво-жовтого будинку дивної форми. Ой, так це ж будинок Йуной Афторші! Хто це? Я розповів. Це діти нашого чудового міста, нехай не прості діти, але ні, не золоті, а Творчі Няшки! А ось – мешканка Жовтого Будиночка. Рудоволоса дівчинка років одинадцяти-дванадцяти, з різнокольоровими очима. Дивіться, вона роздає листівки, списані синім чорнилом! Ні, тільки не беріть! Це не та Творчість, яку слід читати в нашому містечку Фікбук.

Як? Я вам не сказала? Так, звичайно, наше прекрасне містечко називається Фікбук! Давайте сядемо.

Погода тут змінюється стрімко. Ще секунду тому дув страшний вітер, а тепер уже світить гаряче південне сонце, і ні єдиного подиху вітерця! А тепер уже лле тропічний дощ – і все місто святково блищить після нього.

Візьміть-но від когось листів-

ку – гріх побувати в Фікбуці і не почитати нічого! Ні, ті серйозні дами в окулярах листівки не роздають – вони Фікрідери, критики попростому. Підійдіть краще о-о-он до тієї дівчини в синій сукні! Хм... Що там у неї? Міні, джен, фентезі, PG-13 – чому б і ні?

Що це з вами? Зблідли, очі як блюдця... Ну, дайте подивимось, що там? Ой! Це ж троллінг! М-да, невдало. Ось ручка, можете настроювати відгук, а втім, не варто, тролі – шкідники, вони тільки того й чекають. Так, невдалий вибір... Ходімо з цієї вулиці, може, на інших нам більше пощастить.

Ось, наприклад, наша головна площа – вулиця Популярного! Ця площа незвичайна. Вона, розумієте, дуже любить подорожувати. Я не жартую. Кожен день вона пересувається й опиняється в новому місці. Тому знайти нашу головну площу буває дуже не просто! Тож нам дуже пощастило потрапити сюди. Ну, візьміть від кого-небудь декілька листівок.

Добре. Тепер подивіться направо! Бачите ті високі будівлі? Там знаходяться палац Адміна, замок Модераторів і замок Популярних Авторів. Еліта нашого Фікбука, так би мовити. Але туди ми не підемо, у всякому разі, не зараз. Краще прогулятися до проспекту Заявок.

Так, досить сумуйте містечко. Тут Фікрайтери, або попростому автори, залишають свої невиконані ідеї. Для інших. Творче звалище, можна сказати. Іноді трапляється щось вартісне, але рідко. Бачите тих підлітків? Це гуляють тут Авторі-початківці в пошуках ідей. А ідей тут – хоч греблю гати! Поруч з проспектом Заявок знаходиться вулиця Чернеток. Ні-ні, туди ми не підемо! У нашому місті це приватна територія, туди не можна.

Що ж, сподобалося вам наше містечко? Хочете стати його жителем? Ну, тоді – ласкаво просимо на проспект Реєстрації, і можете вибрати для собі Фендомний будинок!

*Експерсію вела
Вікторія Штимак,
гурток «Журналістика»*

Обміняй цигарки на...

З 25-го лютого по 4 березня у місті Ужгороді проходила акція «Обміняй цигарки на ковзани». Ініціювала цю акцію організація «Мальовничий край русичів» у проекті «Весна добра і здоров'я». В основу проекту було покладено три головні цілі: 1) допомогти бажаним позбавитися шкідливих звичок; 2) сприяти оздоровленню населення; 3) благодійність. Волонтери, які були прикріплені до місць продажу цигарок, пропонували курцям обміняти купівлю цигарок на пільговий квиток до ковзанки «IceLand», яка, до речі, стала партнером «Мальовничого краю русичів» під час цієї акції. Цікавим фактом є те, що зібрані гроші підуть на операції хворим дітям. Як повідомив один із волонтерів, у недалекому майбутньому вони збираються провести ще кілька схожих акцій, таких як «Обміняй цигарки на велосипед», «Обміняй цигарки на ролики» та «Обміняй цигарки на кіно».

Звичайно, що, прийшовши купувати цигарки, людина не відмовиться від паління лише тому, що волонтер розповість про акцію, але, сподіваюся, що це підштовхне людей хоча б до того, аби задуматися, чи варто курити, та й взагалі навіщо вони це роблять. А якщо хоч одна людина завдяки цій акції кине курити – то всі затрачені зусилля будуть не даремними.

*Марина Миронюк,
гурток «Журналістика»*